

NIEUWSBRIEF ROLDUC - Jaargang 1969 / 18 / 10-08-2023

In Memoriam Heinz Recker (4 februari 1937 / 7 juni 2023)

Op 7 juni 2023 is Heinz Recker overleden. Na een val in huis begin maart ging het met de dag slechter met zijn gezondheid. Toen ik hem eind maart thuis bezocht, trof ik iemand aan, die fysiek helemaal op was, doch geestelijk nog geheel bij de tijd. Hij vertelde me, dat hij er in feite helemaal alleen voor stond. Op zijn familie (een oudere broer en zwager) kon hij geen beroep meer doen voor hulp. Gelukkig had hij lieve burens en enkele goede vrienden. Zijn afscheid had hij toen al min of meer geregeld.

Zijn belofte om nog iets over zijn eigen leven voor deze nieuwsbrief aan het papier toe te vertrouwen is hij vrij snel daarna nagekomen. In de vorige nieuwsbrief hebben we zijn bijzonder levensverhaal kunnen lezen. Op 15 mei 2023 mailde hij mij nog het volgende:

Hoi Jo,

Dank voor je lieve mail.

Er wordt met artsen aan een oplossing gewerkt.

Het probleem is dat ik zelf nauwelijks nog iets kan: lopen, aankleden, de telefoon vasthouden, de afstandsbediening gebruiken e.d.

Ik ervaar dat als uitzichtloos.

Dat het op deze manier niet meer kan, begrijp ik.

Eigenlijk wil ik hier niet weg. Kan dat wel???

Ik moet nog even geduld hebben.

Groetjes, Heinz

Op 13 juni 2023 ontving ik zijn overlijdenskaart met voorop pontificaal het prachtige beeld van David van Michelangelo (1475-1564). Deze keuze had een diepere reden. Heinz heeft zijn lichaam ter beschikking van de wetenschap gesteld. Tijdens een bijzondere afscheidsbijeenkomst op 24 juni 2023 konden een 60-tal genodigden tijdens een lunchbuffet luisteren naar door hem uitgekozen muziek en naar verhalen over het leven van Heinz. Op dezelfde dag stond bijgaande overlijdensadvertentie in De Limburger.

*Als je geboren wordt, huil jij en lachen de mensen;
Als je doodgaat, huilen de mensen en lach jij.*
(Boeddhistische uitspraak)

Vele malen op reis geweest en steeds weer naar huis teruggekeerd.
Nu is voorgoed vertrokken onze levensgenieter

HEINZ RECKER

Geboren in Maastricht op 4 februari 1937
Overleden in Cadier en Keer op 7 juni 2023

Heinz heeft zijn lichaam ter beschikking gesteld van de wetenschap.
Hij laat allen groeten die hem hebben gekend en dankt hen
voor hun vriendschap.

Namens de familie,
Jo Recker
Peter Merken

Met dank aan Huisartsenpraktijk Prevoo, die dit waardig afscheid
mogelijk maakte.

Correspondentieadres: Christinastraat 17, 6267 AS Cadier en Keer

Uit: De Limburger

Een levensgenieter

Heinz had een bevriend stel aangewezen als executeurs testamentaire. Zij schetsten het leven van Heinz, waarbij zij dankbaar gebruik konden maken van zijn levensverhaal, zoals dat in de vorige nieuwsbrief (nummer 17) stond. Heinz was een echte levensgenieter; hij genoot van lekker eten en een goed glas wijn. Tijdens zijn leven heeft hij talrijke musea en kunstbeurzen in binnen- en buitenland bezocht. In totaal heeft hij zo'n 170 vliegreizen gemaakt. Met onze jaargenoot Will Ogrinc maakte hij diverse stedentrips. Grappig was, dat hij in zijn koffer altijd een lang touw meenam om uit het raam van zijn hotel te hangen, indien er naar zijn oordeel geen veilige vluchtweg was. Van de meeste reizen bracht hij als herinnering een kunstvoorwerp mee. Zijn huis stond er vol mee.

Seksuele geaardheid

Zijn homofiele geaardheid maakte zijn leven niet altijd gemakkelijk. Hij moest deze jarenlang geheim houden. Was zijn seksuele geaardheid ooit op Rolduc (1963-1974) bekend geworden, dan zou hij per direct ontslagen zijn. De goed bedoelde tekst in het Jaarboek van 1967 voelde voor hem natuurlijk ook wrang aan. Hij wordt gefeliciteerd met het behalen van zijn MO-B examen Wiskunde. *“Een zware last valt van hem af, maar zolang hij niet in het bekende huwelijksbootje stapt, zal hij het waarschijnlijk toch niet kunnen nalaten om ook buiten de strikte lesuren actief te zijn op school.”*

Ook op de Openbare Gemeentelijke School in Maastricht (1974-1995) was Heinz zeker in de beginjaren continu op zijn hoede. Vlak voor zijn komst was er nog een docent vanwege zijn homofiele geaardheid ontslagen. Oud-leerling en cartoonist Ruben Oppenheimer vertelde, dat hij een keer met een vriend bij Heinz thuis werd uitgenodigd. Heinz wilde graag strikt vertrouwelijk weten, welke roddels er op school over hem de ronde deden. Tot geruststelling van Heinz was zijn geaardheid geen issue. Voor hem moet het uitermate vervelend geweest zijn om steeds met deze angst te moeten leven.

David van Michelangelo

Met de beeltenis van David heeft Heinz over zijn graf heen nog een statement willen maken. Als groot bewonderaar van beeldende kunst was hij boos over het feit, dat bij de wereldtentoonstelling in Dubai in 2022 slechts de bovenkant van een geheel identieke replica kon worden bewonderd; de rest was afgeschermd. Toen hij hoorde van het ontslag van een schooldirecteur in Florida (VS) in maart 2023, omdat zij een foto van dit beeld tijdens een les over de Renaissance had getoond, stond zijn besluit vast. Hij wilde David op zijn overlijdenskaart, in de overlijdensadvertentie en op zijn herdenkingsprentje.

We hebben afscheid genomen van een vakbekwaam leraar en van een sympathiek persoon, zo althans was ons algemeen oordeel over Heinz tijdens onze reünie in 1994 bij een kleine enquête over onze docenten op Rolduc.

Nogmaals Will Ogrinc (1951 / 2018)

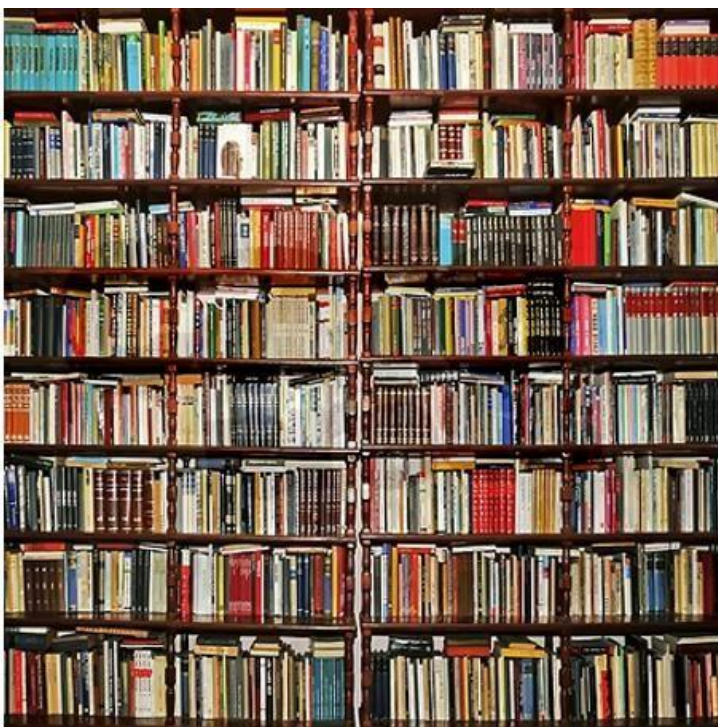
Tijdens de afscheidsbijeenkomst van Heinz Recker ontmoette ik een broer van Will, Henk Ogrinc, en zijn vrouw Mien. Zij vertelden mij, dat Will aan hen had gevraagd om na zijn dood zijn as op het kerkhof van Rolduc uit te strooien. Deze laatste wens hebben Henk en Mien natuurlijk vervuld. Will was een externe leerling. Naast zijn lessen op Rolduc had hij in tegenstelling tot de interne leerlingen, die dag en nacht op Rolduc verbleven, nog een leven thuis. Meestal was de band van externe leerlingen met Rolduc niet zo sterk dan bij interne leerlingen. Blijkbaar heeft Will in de zes jaren, dat hij op Rolduc de middelbare school volgde, toch een zodanige band met Rolduc ontwikkeld, dat hij zijn as hier wilde laten uitstrooien. Heel bijzonder!

Boekenverzameling

Zij vertelden mij ook, dat Will in zijn leven in totaal 6.900 boeken had verzameld. Tot zijn verzameling behoorden veel waardevolle boeken.

Het was nog een hele klus om na zijn dood aan deze boeken een zinvolle bestemming te geven. De Hogeschool, waar Will had gewerkt, was wel geïnteresseerd om deze verzameling te conserveren, doch vroeg daarvoor een bedrag van 10 euro per boek.

Uiteindelijk hebben alle boeken via een tweedehands boekenwinkel alsnog een goede bestemming gekregen. Eén van de kopers was onze jaargenoot, Leo Verkoulen. Hij berichtte me een keer, dat hij tot zijn genoegen in een tweedehands boekhandel in Utrecht diverse boeken van Will had kunnen kopen.

Culturele activiteiten op Rolduc! door Jo Kunnen

In menig levensverhaal in de voorbije nieuwsbrieven hebben we kunnen lezen, dat vaak met veel waardering werd teruggekeken op de vele culturele, sportieve en ontspanningsmogelijkheden, die Rolduc buiten de lessen om bood. Voor interne leerlingen was er volop keuze om je vrije tijd actief dan wel passief zinvol te vullen. De externe leerlingen herinneren zich nog zeer goed de vele culturele activiteiten, waaraan ook zij konden deelnemen.

In de komende nieuwsbrieven wil ik aandacht besteden aan de grote variëteit aan vrijetijdsbesteding gedurende ons verblijf op Rolduc. In deze nieuwsbrief staan de schijnwerpers gericht op diverse culturele activiteiten, welke ons werden voorgeschoteld. Gemiddeld genomen was er bijna tweewekelijks wel een muziek-, film- of toneelvoorstelling. We werden verwend. Voor veel leerlingen was het overigens vaak een eerste aanraking met cultuur. Je mag gerust stellen, dat de meeste leerlingen op Rolduc met meer uitingen van cultuur in aanraking zijn gekomen dan wanneer zij hun schooltijd elders zouden hebben doorgebracht.

In elk jaarboek (voor het laatst in jaarboek 1965/1967) was een Kroniek der voorstellingen opgenomen met een korte (soms kritische) bespreking van alle film-, muziek- en toneelvoorstellingen in het voorbije jaar. Scribenten en recensenten waren de heren Leo Wijnen en Jan Lenders.

Welke culturele activiteiten waren er in onze tijd?

Het Zangkoor van Rolduc.

Vanaf 1949 stond het zangkoor van Rolduc onder de bewogen leiding van priester-leraar Harrie Schrijen (bijnaam: Juulke). Naast de verzorging van de normale kerkdiensten was zijn streven om jaarlijks toch zeker met Kerstmis en Pasen een meerstemmige mis in te studeren en uit te voeren. Verder trad het zangkoor natuurlijk ook op bij alle feestelijke bijeenkomsten in de Aula, vaak samen met de Harmonie. Het repertoire bevatte dan ook wereldlijke muziek. Je kon lid worden van dit koor. Als nieuwe leerling werd je al snel geronseld. Een aantal jaren tot de overstap naar de Harmonie ben ik lid van het zangkoor geweest. Sommige indrukwekkende stukken herinner ik me nog: “Và pensiero” uit de Nabucco van Guiseppe Verdi en “Barrabam” uit de Matthäus Passion van Bach.

De Harmonie van Rolduc.

In een eerdere nieuwsbrief (nummer 11) staat een artikel van Wil Schmitz over de Harmonie van Rolduc. Ze werd in 1948 door Jean Noé opgericht, toen Rolduc een groot deel van de instrumenten van de Harmonie van de Domaniale Mijn kon overnemen. Later, na het overlijden van Jean Noë in 1955, werd Guus Gerards de inspirerende dirigent. De harmonie nam geleidelijk ook de taak van Het Rolducs Orkest over; in 1955 hield dit orkest op te bestaan.

Iedereen kon lid worden van de Harmonie. Na een opleiding aan de Muziekschool in Kerkrade was je zeer welkom. Veel van onze jaargenoten zijn actief geweest in de harmonie. Helaas viel medio 1968 het doek.

De Rolducse Toneel Vereniging.

Zeer populair was de Rolducse Toneel Vereniging, kortweg RTV genoemd. Tot aan het vertrek van de filosofen van Rolduc naar Heerlen (op 1 juni 1963) waren er jaarlijks twee bijzondere toneelvoorstellingen. Op 25 november, de filosofen-feestdag van Sint Katrien, en met Halfvasten. Voor de RTV was het Halfvastentoneel een hoogtepunt. Er werden jaarlijks meerdere stukken opgevoerd, doch met Halfvasten werd niet teruggedeeind voor een complexe toneelvoorstelling.

Een probleem was lange tijd de bezetting van vrouwenrollen. In 1959 stemde president Moors er mee in, dat vrouwenrollen voortaan door echte vrouwen mochten worden gespeeld.

Diverse van onze jaargenoten waren goede toneelspelers. Zonder iemand te kort te willen doen noem ik hier Henny Driessen, Gerard Evers, Harry van Gerwen, Twan Geurts, Frits Roumen, Jack Schuffelers en Jan Tax. In de meeste toneelstukken van onze laatste jaren op Rolduc speelden zij rollen.

De Filmclub van Rolduc / Lumière.

Deze filmclub verzorgde jaarlijks een tiental films voor alle leerlingen en vaak ook voor externe belangstellenden. Beroemd waren de filmfestivals van Rolduc; in een kort tijdsbestek draaiden er meerdere films rondom een specifiek thema. In 1964 stond Italië in het middelpunt. In 1965 was er de Franse Week en in 1967 kregen films uit landen achter het IJzeren Gordijn bijzondere aandacht. Tenslotte was er nog de Engelse Filmweek in 1968. Sjef Stassen was de drijvende kracht achter deze festivals. Ook de Kunstkring Kerkrade, de HBS en later ook de MMS bezochten deze festivals.

Tenslotte.

Tenslotte moet ik hier - om compleet te zijn - zeker ook vermelden, dat in de aula van Rolduc jaarlijks meerdere keren het Limburgs Symphonie Orkest (LSO) te gast was. De recensent was niet altijd even positief over de kwaliteit van hetgeen door dit orkest geboden werd, maar toch....we leerden zo wel klassieke muziek kennen. Ook externe toneel- en operagezelschappen deden incidenteel Rolduc aan. Daarnaast bezochten de hogere klassen minstens eens per jaar een uitvoering in het Stadtheater Aken. Ik heb in Nieuwsbrief 11 mijn ervaring daarover al met jullie gedeeld.

Stichting Lève Rolduc

Met ingang van 1 januari 2023 is de samenstelling van het bestuur van de Stichting Lève Rolduc ingrijpend veranderd. Vier bestuursleden maakten plaats voor een jongere lichterij.

De nieuwe bestuursleden zijn:

Jan Schrijen, voorzitter

Pierre Poldervaart, 1e secretaris,

Herman Waelen, 2e secretaris,

Dré Peeters, penningmeester,

Jan Hartmann, lid, en

Jan Somers, lid.

Het doel van de stichting is:

- De contacten tussen oud-leerlingen van het voormalig internaat Rolduc bevorderen;
- Het culturele erfgoed van het abdijcomplex Rolduc behouden; en
- Activiteiten in het belang van de instelling en de vastlegging van haar historie bevorderen.

Afscheid

Harrie van Gastel, Lei Pennings, Kees Schutgens en Hans Voncken hebben eind 2022 afscheid genomen van het bestuur. Een trieste bijkomstigheid is, dat op 19 juni 2023 Hans Voncken is overleden. Hans studeerde van 1962 tot 1968 op Rolduc.

Meer informatie van de stichting is te vinden op www.stichtingleverolduc.nl

Van mijn passie heb ik mijn beroep gemaakt! door Piet Huijbers

In Bergen in Noord-Limburg heb ik mijn lagere schooltijd doorgebracht met meewerken op de boerderij, voetballen en ravotten. We waren thuis met zeven kinderen. In de winter was het volop schaatsen en mochten we later ook paardrijden. Met acht jaar werd ik samen met mijn buurjongen misdienaar. Dat betekende voortaan vroeg opstaan om al om zeven uur de eerste mis te dienen. Ook bij bruiloften en begrafenissen moesten we paraat staan.

Mijn broer Sef achterna

Na het verlaten van de lagere school, wist ik in eerste instantie niet, naar welke school ik nu zou gaan. Gedacht werd aan de paters in Mook of naar de HBS in Boxmeer of in Venlo. Elke dag zou ik dan met de bus 2 x 30 minuten onderweg zijn. Mijn ouders gaven me het advies om net als mijn broer Sef naar Rolduc te gaan. Ook mijn heerom Nico Huijbers, bouwpastoor in Venlo-Noord/Genooi vond dat een goed idee.

Ver van huis

Na het toelatingsexamen te hebben gedaan, werd ik toegelaten op Rolduc. In het begin was het wel even wennen. In tegenstelling tot de meeste andere leerlingen uit Zuid- en Midden-Limburg was ik ver van huis. Alleen via een kaartje of een brief was er contact met thuis. In het begin had ik dan ook behoorlijk heimwee. We mochten aanvankelijk maar een paar keer per schooljaar naar huis. Voor mijn broer en ik was het een hele busreis naar Noord-Limburg. De eerste twee jaren verliepen wat mijn studieresultaten betreft naar wens; in het vierde jaar ben ik echter overgestapt naar Antonius Doctor (HBS) in Kerkrade.

Actief als dammer en schaker

Ik hield van veel sporten en zelfs van de verplichte schoolwandelingen. Het meest genoot ik echter van dammen en schaken. Zo herinner ik me nog goed de simultaanwedstrijden tegen de damgrootmeesters *Sijbrands* en *Wiersma*. *Jacques van Ham* organiseerde op zijn beurt schaakwedstrijden, waaraan ik dan ook weer mocht meedoen.

Foto: De derde dammer van links is Piet Huijbers

Bijzonder was voor mij, dat ik de Rolducse Damclub op het vierde bord mocht vertegenwoordigen. We speelden vaak uitwedstrijden in Zuid-Limburg. Hierdoor konden we op zaterdag of zondag met speciale permissie Rolduc verlaten. Voor de meeste interne leerlingen was Rolduc toch een gesloten gemeenschap. Op Rolduc heb ik altijd genoten van de toneelstukken en van de filmweek met telkens heel bijzondere films. Andere dingen die mij altijd zijn bijgebleven zijn de klassewedstrijden vanaf 3 gymnasium. Verder werd me 'discipline' bijgebracht en 'op tijd komen'. Beide vaardigheden heb ik in mijn militaire dienst en later in mijn beroep dagelijks toegepast.

Diergeneeskunde in Utrecht

In 1969 haalde in mijn HBS-b-diploma. Zodoende kon ik mijn dierenarts studie aan de Faculteit de Diergeneeskunde in september 1969 beginnen. Het was altijd al mijn wens om dierenarts te worden. Na 6 ½ jaar intensieve studie heb ik mei 1976 mijn dierenarts-diploma uitgereikt gekregen. Al snel ging ik aan de slag als dierenarts-vervanger in verschillende praktijken in het land. Helaas was dit na drie maanden voorbij en werd ik (van september 1976 tot november 1977) bij de Infanterie onder de wapens geroepen.

Door een zwaar auto-ongeluk van mijn ouders, waarbij mijn moeder om het leven is gekomen, kon ik een paar maanden eerder uit dienst komen om het boerenbedrijf van mijn ouders te runnen. Het is een zware tijd geweest. Na 3 ½ maand - mijn vader was inmiddels gelukkig weer bijna helemaal hersteld - kon ik weer in een praktijk van een vriend gaan werken. Hij was uitgeschakeld door een klap van een paard.

Overname van een praktijk in Duitsland

Vervolgens ben ik terecht gekomen in Duitsland, net over de grens in Noord-Limburg, in een praktijk voor grote en kleine huisdieren. Dat was alleen maar mogelijk met een speciale vergunning en onder toezicht van de oude dierenarts. In die tijd kon men in de EEG met een Nederlands Dierenartsdiploma alleen met een speciale vergunning in een ander EEG-land werken. Later werden diploma's gelijkgesteld. Twee jaar wilde ik aanvankelijk slechts blijven; het werd echter iets langer. Ook na mijn pensionering op 64-jarige leeftijd ben ik de regio 'Niederrhein' trouw gebleven.

Foto: Piet onderzoekt de drachtigheid van een koe

Enkele paarden en schapen als hobby

Na afloop van mijn militaire dienst ben ik getrouwd met Jacqueline Jacobs. We hebben samen vier kinderen (2 jongens en 2 meisjes) gekregen. Twee hebben hun beroepsopleiding in Nederland en twee in Duitsland gevolgd. Inmiddels hebben we tot ons genoegen ook twee kleinkinderen. Jacqueline en ik zijn in 2008 in een kleiner huis gaan wonen. De tuin met een grote moestuin onderhouden we zelf. Als hobby heb ik verder nog enkele paarden en schapen. Twee keer in de week ga ik golfen. Ook wandelen doen we met veel plezier. Verder gaan we regelmatig her en der op bezoek; onze kinderen wonen niet in de buurt. Tenslotte moet er altijd wel iets gerepareerd worden aan een paar huizen, die we verhuren. Zo blijven we bezig.

Iets meer respect voor elkaar zou in deze tijd wenselijk zijn

Zo vaak als ik vroeger naar de kerk ging, zo weinig ga ik nu. Alleen bij begrafenissen en bij diensten van verenigingen, waarvan we lid zijn, kom ik nog in de kerk. Er zijn in de katholieke kerk dingen gebeurd, die niet door de beugel kunnen. Mijn vertrouwen is daardoor sterk afgenomen. Wel is nog steeds mijn motto om de medemens altijd te blijven respecteren.

Ik groet jullie allen hartelijk.

Piet Huijbers was op Rolduc van 1963-1969

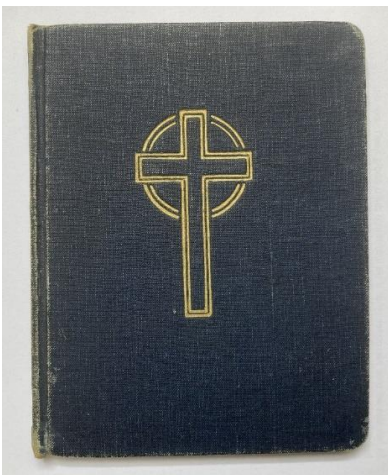
Missievereniging Rolduc door Jo Kunnen

De Missievereniging Rolduc kan op een rijke historie bogen. Op 23 maart 1919 werd de vereniging opgericht. Het oorspronkelijk doel van de vereniging was "het verlenen van steun aan de missiën, voornamelijk aan die in de Nederlandsche koloniën en aan de Nederlandsche missionarissen". Deze doelstelling is in de loop der jaren behoorlijk gewijzigd. Voor zo ver mogelijk werd er wel financiële steun verleend, maar het doel was toch vooral om studenten liefde voor het missiewerk en voor het Wereldapostolaat bij te brengen.

Voor onze tijd waren er het gehele jaar door bijeenkomsten voor de lagere klassen, de middelste klassen en voor de hoogste klassen met lezingen door missionarissen, maar ook door andere deskundigen. Regelmatig waren er ook speciale missen en natuurlijk een grootse viering van Wereldmissiezondag. Verder werden er regelmatig films uit missiegebieden vertoond.

Het zag er blauw van de rook

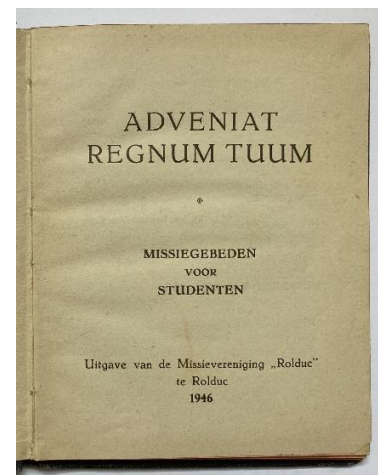
De belangstelling voor de bijeenkomsten van de Missievereniging was altijd groot, niet in het minst, omdat men daar mocht roken. Ter plekke kon je losse sigaretten en sigaren kopen, waarbij een deel van de opbrengst naar de missie ging. De vergaderlokalen zagen altijd blauw van de rook. De vereniging hield zich ook bezig met het uitlenen van missielectuur, zoals boeken over de missie en missietijdschriften. Elke orde had wel een eigen tijdschrift.

Adveniat Regnum Tuum

Bij gelegenheid van het 20-jarig bestaan in 1939 gaf de Missievereniging een gebedenboekje uit: Adveniat Regnum Tuum.

Het gebedenboekje werd een groot succes. Het beleefde zelfs twee herdrukken. Met de derde druk bleef de vereniging echter zitten; het was een grote schadepost. In de erfenis van mijn broer Mathieu Kunnen (op Rolduc van 1949 tot 1957) trof ik dit gebedenboekje aan.

Veel aandacht voor de Missievereniging in de oude jaarboeken van Rolduc

Een foto van het imposant bestuur uit 1928

In het Jaarboek 1953 wordt voor het laatst een apart hoofdstuk aan de activiteiten van de Missievereniging gewijd.

Hoewel financiële steun aan het missiewerk niet een hoofddoel van de vereniging was, kon er in dat jaar toch fl. 500,- worden afgedragen aan het St. Petrus Liefdewerk ten behoeve van een Chinese beschermeling. Een bedrag van fl. 525,40 was er voor het Genootschap tot Voortplanting van het Geloof en fl. 75,- werd er geschonken aan de Stichting Indische Missieweek.

Missielokaal of Missieklas

Wij kennen de Missievereniging vooral van de tweedehands schoolboeken. Onze jaargenoot Henny Driessen wees mij onlangs op de forse klus, welke elk jaar in de grote vakantie door de Missievereniging moest worden geklaard. Hij vroeg me of het mogelijk was om in de nieuwsbrief hier een keer aandacht aan te besteden. Zelf behoorde hij slechts tot het uitvoerend personeel, doch het ‘management’, bestaande uit Frans Delahaye (*op Rolduc: 1958-1965*) en Herman van Rens (*op Rolduc: 1957-1964*), wilde graag meewerken aan een artikel. Met dank aan hen voor hun herinneringen is dit artikel tot stand gekomen.

Uitzicht op de Dames Deutz

Herman: “De Missieklas was tot 1960 gehuisvest in een klasje in de gang naar Klein-Rolduc, met een raam aan het pad van Klein-Rolduc en de muur van de Dames Deutz. Daarna verhuisde de missieklas naar een lokaal bij de lift. Dit werd het clublokaal van de Missievereniging Rolduc. In het lokaal was een bescheiden missiebibliotheek met een rij boeken die voor een deel al stamden uit de jaren dertig en die nooit iemand leende. Wij hadden ook een aantal abonnementen op missieblaadjes, die langs leeszalen en andere leesplekken op Rolduc moesten circuleren; ik vrees dat niemand ze las.”

De Fien was onze moderator

Frans: “Het Missielokaal stond vol met tweedehands studieboeken. Verder stond er een oud bureau en hing er een vlag, waarachter we zaten, want je kon door het sleutelgat naar binnen kijken. Slechts vier studenten hadden een sleutel. Het was hun taak de ingeleverde boeken te catalogiseren en voor nieuw gebruik geschikt te maken. Aardrijkskundeleraar Berkels (De Fien) was onze moderator. In de zomervakantie keerden we een week naar Rolduc terug om uit de gebruikte boeken de met potlood bijgeschreven vertalingen weg te gummen. In het nieuwe schooljaar konden studenten die boeken dan weer kopen tegen een gereduceerde prijs. We maakten een kleine winst, namelijk het verschil tussen de inkoop- en de verkoopprijs van een boek. De opbrengst van deze tweedehands boekhandel was voor de missie.”

Gummen en nog eens gummen!

Vaak werden studieboeken vele jaren achter elkaar gebruikt. De prijs van een ‘vijfdehands’ boek was laag, zelden meer dan fl 2,50. Besloot een leerkracht te gaan voor een ander boek of een andere druk, dan had de leerling pech en kon hij een boek niet meer inleveren en kreeg hij ook geen geld meer terug. Henny Driessen heeft, zoals hij mij vertelde, heel veel moeten gummen. Sommige

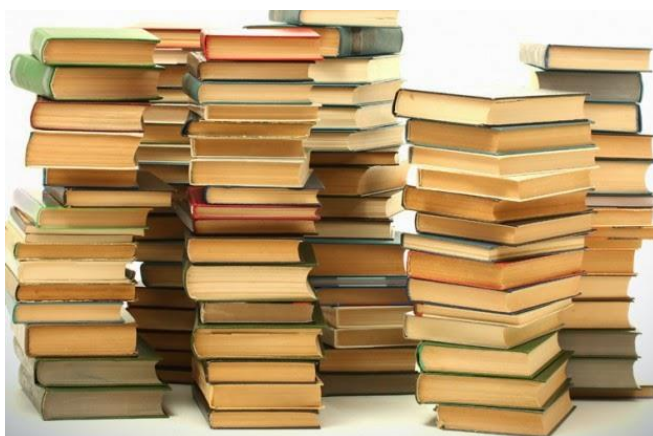
leerkrachten wilden absoluut niet hebben, dat er in de kantlijn oplossingen of vertalingen stonden geschreven; deze moesten allemaal weggegomd worden.

Tagage

Frans: “Als uit een boek niet alle bijgeschreven vertaling was weggegomd, hadden sommige leraren dat meteen in de gaten. Vooral de heer Tagage, leraar klassieke talen, kon dan snerende opmerkingen maken. Ik herinner me dat hij eens tegen een klasgenoot, in wiens boek nog een vertaling stond, de opmerking maakte: “Jongen, zo leer je het nooit. Je kunt volgend jaar beter een nieuw boek kopen. Anders moet je vader nog een heel jaar schoolgeld voor je betalen. Dat is veel duurder!”

Wereldmissiezondag

Herman: “Onze belangrijkste functie - naast de tweedehands boekhandel - was het organiseren van activiteiten op Wereldmissiezondag. Die jaarlijkse dag in de derde week van oktober had een zekere faam, omdat het de eerste belangrijke gebeurtenis was in elk studiejaar. In de tijd dat ik lid was hebben wij onder meer het Utrechts Byzantijns Koor te gast gehad om de hoogmis op te luisteren. Verder waren er elk jaar sprekers, voor elke leeftijdsgroep een andere. Ik herinner mij nog als de dag van gisteren een fascinerend verhaal over de godsdienstbeleving in Saudi-Arabië door professor Dr. J. Houben, een islamoloog.”

Tweedehands boeken

Herman: “Het belangrijkste dat wij in onze tijd echter deden, was de handel in tweedehands studieboeken. Wij verdienden daar jaarlijks een aardig bedrag mee. Ik heb geen idee waar dat geld elk jaar terecht kwam. Behalve in 1963, toen ik zelf voorzitter van de vereniging was. Wij hadden een hervorming van onze handel geregeld; tegenwoordig zou je zeggen we hadden een nieuw verdienmodel ontwikkeld. Boeken werden zo veel als mogelijk opgewaardeerd naar een hogere prijsklasse voor de verkoop.”

Waar is dat geld gebleven?

Herman vervolgt: “Eind september 1963 vroeg de toenmalige provisor, de heer Wijnen, tevens leraar Nederlands, belangstellend hoeveel geld wij hadden verdiend met onze handel. Trots vertelde ik hem dat het, dankzij onze innovaties, een bedrag van maar liefst 1.500 gulden was. Hij vond dat bedrag te groot om in onze geldkist te bewaren. “Laat mij dat maar bewaren”, zei Wijnen. Later in het jaar vroeg ik aan onze moderator Berkels, aan welk goed doel we het verdiende geld zouden besteden. Hij nam contact op met de heer Wijnen, die “nergens meer van wist”. Ik was te bleu om hier een leraar aan de schandpaal te nagelen. Ik denk dat het door ons zuur verdiende missiegeld gewoon in de kas van Rolduc is verdwenen.”

Een stille dood!

Tot hoe lang de missievereniging / tweedehandsboekhandel nog heeft bestaan, heb ik niet kunnen vaststellen. Waarschijnlijk is ook deze vereniging, zoals de meeste verenigingen/clubs op Rolduc in de jaren zestig een stille dood gestorven.

Een oproep!

In een volgende nieuwsbrief wil ik graag aandacht besteden aan de vele vrijetijds-clubs, die Rolduc rond 1962/1963 nog kende. De meeste clubs zijn in onze tijd verdwenen. Wellicht was je lid van één van deze clubs? Kun je er iets over vertellen? Misschien herinner je je nog een leuke anekdote. Mogelijk behoorde je tot de laatste leden van een club. De volgende clubs kwam ik in allerlei documenten tegen.

1. De Aquariumclub
2. De Boekbinderij
3. De Boetseerclub / Sint Lucas
4. De Botanische tuin
5. De Drukkerij / Secuur
6. De DUW (Dienst Uitvoerende Werkzaamheden)
7. De EHBO-club
8. De Eierclub
9. De Goochelclub
10. De Heemkundeclub / Maasland
11. De Knutselclub
12. De Konijnenclub
13. De Mariagarde
14. Het Monsterverbond
15. De Mythologieclub
16. De Pioniers
17. De Poppenkastgroep
18. De Postzegelclub
19. De Radiotechniekclub
20. De Redactie van VREE / Van Roda's Eigen Erf
21. De Redactie van Spitsuur / de opvolger van VREE
22. De RRO (Rolducse Radio Omroep).
23. De RTT (Rolducse Toneel Technici)
24. De Serre
25. De Vincentiusvereniging
26. De Volière
27. De Zweefvliegtuigbouwersclub.

Een indrukwekkende lijst! Waarschijnlijk is deze lijst zelfs niet compleet.

Als je informatie over een club hebt, dan is deze van harte welkom: kunnen.j@kpnplanet.nl
Alvast hartelijk dank!

Het toeval wil, dat ik een tijdje terug - ruim voor deze oproep - een anekdote van onze jaargenoot Ton Cremers over een bijzondere ervaring met de konijnenclub ontving. Met plezier deel ik hieronder zijn verhaal met jullie.

Mijn ervaring met de konijnenclub!door Ton Cremers

Er waren op Rolduc veel clubs. Op enig moment was ik uitgekeken op het figuurzagen en werd ik lid van de konijnenclub! Bij de eerste vijver stond er naast een prachtige volière een wat onopvallend gebouwtje dat, bij nadere inspectie, een aantal konijnenhokken bleek te bevatten. De daarin ondergebrachte konijnen moesten natuurlijk verzorgd worden. En daarvoor was er dan de konijnenclub, waarschijnlijk een van de meest onbekende tijdverdrijven die Rolduc rijk was.

Het was overigens geen onbelangrijke club, zeker niet voor de priesterleraren, want iedere keer na de kerstvakantie was een aantal hokken plotseling leeg. De voormalige bewoners waren dan, zo vermoedden wij althans, smakelijk opgepeuzeld bij de kerstdis van onze geestelijkheid. Overigens werd ons dat nooit officieel medegedeeld, waarschijnlijk om onze tere kinderzieltjes te ontzien.

Een bijzondere zomervakantie

Bijna lege hokken waren er ook een keer na de zomervakantie en dat, zo moet ik in alle eerlijkheid bekennen, lag gedeeltelijk aan mij. Het zat zo: ons gezin ging dat jaar (in 1963 of 1964?) voor het eerst op vakantie. De leden van de konijnenclub dachten goede afspraken gemaakt te hebben over wie in welke periode van de vakantie voor de beestjes zou zorgen. Daar is iets misgegaan. Want

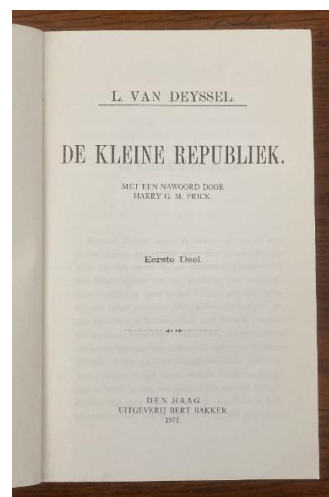
toen ik na onze vakantie naar Rolduc fietste om mij weer van mijn konijnen-verzorgtaak te kwijten, trof ik een aantal dode en een aantal op sterven na dode konijnen aan. Ze hadden één of twee weken geen verzorging gehad. De gevoelens van schaamte, ellende en walging overvallen mij weer, nu ik dit schrijf. Er restte mij niets anders dan de arme broodmagere lijkjes te begraven. Of er dat jaar met kerst weer konijn op het menu van de 'heren' stond, weet ik niet. Ik heb er mijn grote twijfels over.

Heeft bovenstaande ervaring bij mij een trauma opgeleverd? Nou nee, wel heeft het impact gehad en zit het zo in mijn geheugen gegrift, dat ik het nu nog met jullie kan delen. Ter leringhe ende (naar ik hoop vooral) vermaeck!

Nieuwe uitgave van *De Kleine Republiek* van Lodewijk van Deyszel

Op dit moment is Jan Hartmann (*op Rolduc van 1965-1972*) druk doende met een hertaling van *De Kleine Republiek* van Lodewijk van Deyszel. Hij hoopt, dat deze nieuwe druk in 2024 kan verschijnen. In deze nieuwe uitgave komen naast een aan deze tijd aangepaste tekst circa 300 illustraties van Rolduc uit de periode 1843 tot 1972.

Karel Joan Lodewijk Alberdingk Thijm verbleef van 1875 tot 1878 als student op Rolduc. Op 23 mei 1878 werd hij resoluut van Rolduc weggestuurd na een incident bij de bedevaart naar Schaesberg (zie Nieuwsbrief 13). Tien jaar na zijn vertrek van Rolduc beschreef hij (onder het pseudoniem Lodewijk van Deyszel) in de *De Kleine Republiek* hetgeen hij zo al op de kostschool Rolduc heeft meegemaakt. Lodewijk van Deyszel heeft als vernieuwend schrijver een grote verdienste voor de literaire Beweging van Tachtig ofwel Tachtigers gehad.

Foto's van een uitgave uit 1975

De Nieuwsbrief Rolduc - Jaargang 1969 verschijnt periodiek ten behoeve van die oud-leerlingen van Rolduc, die in 1969 eindexamen hebben gedaan en ten behoeve van die oud-leerlingen, die tenminste drie jaar deel uit hebben gemaakt van deze jaargroep. Andere geïnteresseerden zijn ook welkom. Zij kunnen zich bij mij melden voor een gratis toezending.

Contactpersoon: Jo Kunnen / mail-adres: kunnen.j@kpnplanet.nl / mobiel: 06-53230446